

Tereška: Pán Ježíš řekl: V domě mého Otce je mnoho různých příbytků. Co to vlastně znamená? Mně se zdá, že Ježíš tím chtěl říci, že všechny duše, i když dojdou spásy, na tom nebudou stejně. Je to možné?

Pavčina: Ano, dobře uvažuješ.

Tereška: Ale to přece není možné! Když jsou v nebi, tak musí být všichni stejně šťastni!?

Pavčina: V nebi je každý šťasten. Každý úplně nejvíce, ale každý trochu jinak.

Tereška: Ale to se pak všem neměří stejnou mírou!

Pavčina: Já ti to ukážu. Dones mi, prosím, z kuchyně sklenici a džbáněk s vodou.

Tereška (*odběhne a přináší požadované*): To jsem zvědavá, co s tím uděláš.

Pavčina (*usmívá se; vytáhne z kapsy svůj náprstek a postaví jej vedle sklenice*):

Představ si, že průměrný člověk konal své povinnosti vůči Bohu dobře, takže bude spasen. Jeho duše je jako tento stříbrný náprstek. Čeká, aby byla naplněna věčným štěstím, které pramení z Boží blízkosti.

Tereška: A co ta sklenice?

Pavčina: Nebuď nedočkavá. Jiný křesťan bude žít a pracovat jen pro Boha, a tak jeho duše bude před Bohem při porovnání s druhým člověkem jako je tato sklenice vedle náprstku.

Tereška: Tomu nerozumím. Copak Bůh nestvořil všechny duše stejné, copak jedna je menší a druhá větší?

Pavčina: Všechny jsou stejné v tom, že se mohou svobodně rozhodnout, jak moc chtějí žít pro Boha. Někdo dává ve svém životě Bohu jen málo místa, a tak se podobá náprstku. Jiný se snaží Boha milovat nade všechno, a tak si vyhloubí v duši víc místa pro věčnost. (*Pavčina naleje do sklenice vodu.*)

Pavčina: Kolik vody jsem nalila?

Tereška: Plnou sklenku. Víc se tam nevejde.

Pavčina (*naleje do náprstku vodu*): Kolik jsem nalila do náprstku?

Tereška: Také plno.

Pavčina: Tak vidíš, Tereško. Víc se tam také nevejde, i kdybych tam ještě chtěla přilít. Představ si, že voda je jako věčné štěstí. Každá duše ho dostane tolik, kolik je ho schopna obsáhnout, a přece to nebude stejné množství.

Tereška: A přece budou všichni úplně šťastni! – Viš co, Pavlino? I když je tomu tak, já bych si přece jen přála být raději sklenicí než náprstkem.

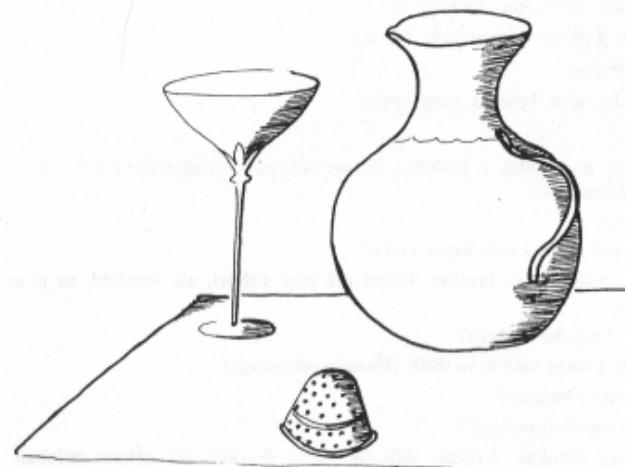
Pavčina: Proč, Tereško?

Tereška: Myslím, že větší duše mohou také víc udělat pro druhé. Mohou Boha za druhé prosit. Já bych chtěla všem duším pomáhat, aby byly jednou hodně, hodně šťastny.

Vypravěč: A to se v životě Terezie také stalo. I dnes pomáhá všem, kdo se na ni v modlitbě obracují. Ukázala lidem cestu k Bohu, a ta cesta má jméno LÁSKA. Říkala: Proč chodit namáhavě po schodech, když existují výtahy? Výtahem do nebe je Boží náruč, a do té se může skrýt jen ten, kdo je „malíčkový“, kdo Bohu zcela důvěřuje.

– KONEC –

TEREZKA

Osoby: Vypravěč

Tereška

Celina

Blanka

Pavčina

Skupina děvčat

Zpracováno podle knihy M. Holkové „Tereška Martinová“.

Vydává Katechetické centrum Biskupství brněnského
jako přílohu Katechetického věstníku č. 1–2/1997–98

Vypravěč: Svatá Terezie od Dítěte Ježíše žila v minulém století. Už uplynulo 100 let od její smrti. Letos jí Svatý otec udělil titul „Učitelka církve“. To proto, že všichni lidé se mohou podle jejího života učit, jak hledat cestu k Bohu a jak ho milovat.

Tereзка se narodila v rodině Martinových ve francouzském městě Lisieux. Měla čtyři sestry. Jako děvče chodila do školy k sestřičkám benediktinkám. Podívejme se na jednu příhodu z tohoto období.

Celina: Tereзка, Tereзка! Už to víš? Máme novou spolužačku. Pojď seznámím tě s ní. Stojí tamhle u okna.

Tereзка (*udiveně*): To je ona? Ta je už velká.

Celina: Bude jí třináct a jmenuje se Blanka.

Obě se blíží k děvčeti.

Celina: Blanko, to je Tereзка, moje sestra.

Podávají si ruce.

Tereзка: Vítám tě, Blanko, to je dobře, že nás bude zase o jednu víc. Uvidíš, že se ti mezi námi bude líbit.

Blanka: Děkuji.

Celina: Jé, proč máš v každé kapse tužku?

Blanka: No, protože ráda kreslím. Učení mě moc nebaví, ale kreslení, to je ze všeho nejlepší.

Tereзка: A máš nějaké obrázky?

Blanka: Mám. Ukážu vám je ve třídě. (*Pomalou odcházejí.*)

Celina: Maluješ i barevně?

Tereзка: A co všechno maluješ?

Blanka: Maluju všechno. Krajiny, děti na louce, dospělí, jak někam spěchají. Prostě všechno. A barevně je to také. Obrázek tak, jak má být. Jestli chceš, naučím tě to. (*Obrací se k Terezce.*)

Tereзка: Chtěla bych umět malovat. Opravdu bys mě to naučila?

Blanka: Vždyť už jsem ti to říkala.

Tereзка (*potichu šeptá Celině*): Bude to výborná kamarádka. Už teď jí mám moc ráda. (*Ozve se zvuk školního zvonku.*) Zvoní, už musíme do třídy.

Celina: Blanko, ještě ty obrázky. (*Všechny odcházejí.*)

Vypravěč: Tereзка si Blanku zamilovala. Dívala se s hlubokým obdivem, když Blanka brala do rukou tužku a pod jejími hbitými prsty vyrůstaly kouzelné postavy, stromy i města. Zároveň se ale trápila, když bezradně stála nad mapou nebo dostala špatnou známku z diktátu. Také Blanka měla Terezku ráda. O přestávce se spolu procházely po zahradních pěšinách, v kapli klečely vždy vedle sebe a doma vyprávěla Tereзка o své kamarádce s velkým nadšením. Jednoho dne se dověděla Tereзка od Blanky smutnou zprávu.

Blanka: Tereзка, zítra odjedu domů. Babička je nemocná a možná i umře. Chtěla by mě ještě vidět.

Tereзка: A těšíš se domů?

Blanka: Jenom na maminku. Viš, ona se znovu provdala a otčím je hodně přísný. Asi mě nemá moc rád. Je důstojníkem. A babička mě taky moc neměla ráda.

Tereзка: Hm, to je smutné.

Blanka: Někdy jsou mi všichni lidé protivní.

Tereзка (*jen tak pro sebe*): Všichni? A napišeš mi?

Blanka (*už při odchodu*): Napišu. Určitě napišu.

(Tereзка zůstane sama. Posadí se a přemýšlí.)

Tereзка (*zůstane sama; posadí se a přemýšlí*): Asi to nemají všechny děti doma tak pěkně jako já. I když mají velké bohatství a navenek je všechno krásné. Je tomu tak asi i s Blankou. Ale já ji budu mít stále ráda. (*Odchází.*) Bude se mi po ní stýskat.

Vypravěč: Uplynul týden a Blanka nepsala. Tereзка marně čeká slíbený dopis. Je smutná. Tatiček ji těší, sestry ji povzbuzují, ale Tereзка jako by byla v jiném světě. Až když se za Blanku pomodlí, získává klid a jistotu. Až jednou... před školou...

Celina: Tereзка, paní učitelka říkala, že se dnes vrátí Blanka.

Tereзка: Opravdu? To mě určitě počká před šatnou jako dřív. (*Běží dopředu.*) Není tady. Asi už bude ve třídě. Určitě si myslela, že tam na ni budu čekat. (*Spěchá.*)

Blanka stojí v kruhu děvčat a něco vysvětluje. Smějí se. Tereзка se pomalu blíží.

Tereзка: Blanko, jsi to ty?

Blanka: Dobrý den, Terezie, jak ses měla?

Tereзка: Bylo ti doma hezky, Blanko?

Blanka: Skvěle. Po prázdninách pojedu do Paříže.

Tereзка: Ani jsi nepsala.

Blanka: Prosim tě, co bych ti psala. Samé hlouposti? A co bylo, tomu bys ty nerozuměla.

Tereзка pomalu se slzami v očích odchází. Ozve se zvuk školního zvonku, všechna děvčata odcházejí ze scény. Chvilku ticho. Na scénu přichází Tereзка, v blízkosti je kříž.

Tereзка: Už nemá cenu obnovovat staré kamarádství. Tolik jsem si přála mít nějaké přátelství pro celý život. Teď je po všem.

(Utírá si oči a při tom zavádí pohledem o kříž. Mluví tím směrem.)

Měla jsem ji ze všech děvčat nejraději. Věřila jsem, že naše přátelství potrvá až do smrti. Všechno bych pro ni udělala a ona mnou pohrdala. Zůstala jsem sama. Pane Ježíši, dej mi nějaké přátelství, nějakou velkou lásku. Abych byla šťastná, musím někoho milovat. Ale... cožpak to musí být nějaký člověk? Co když zase zklame? Lidé mi nemohou dát všechno, po čem toužím. Nemohu jim věřit. Chtěla bych být, Pane Ježíši, tvou přítelkyní. Ty mě nikdy nezklameš.

Vypravěč: Tereзка už jako dítě často přemýšlela o Bohu. Snažila se pochopit všechno, co slyšela v Písmu svatém. Když si s něčím nevěděla rady, mohla se zeptat svých starších sester. Poslechněme si rozhovor Terezky s její starší sestrou Pavlínou.

Pavlína: Na co zas myslíš, Tereзка?

Tereзка: Na to, co jsi nám včera večer četla. Na evangelium.

Pavlína: A copak ti nedá pokoj?

Vypravěč: Od rozmluvy Terezy s Pavlínou uběhlo několik měsíců. Jednou po přechodu ze školy vyslechla Terezka rozhovor Pavliny s Marií. Najednou jí bylo všechno jasné. Její Pavlína jí chce opustit. Chce odejít do kláštera. Její drahá, dotrác Pavlína, která jí po mamčině smrti nahrazuje nejmilovanější bytost na světě. To přece není možné! Velká bolest jí zaplavila srdce. Vběhla do místnosti a vrhla se Pavlíně kolem krku.

Terezka: *(pláčtivě)* Nepustím tě! Nesmíš odejít! Jak bys mi to mohla udělat?

Pavlína *(hádá Terezku)*: Terezko, měla bys radost, kdyby se tvá Pavlína směla provdat za krále nebo prince?

Terezka: Jako Šípková Růženka?

Pavlína: Ano, jako Šípková Růženka.

Terezka: Jako Popelka?

Pavlína: Ano, jako Popelka.

Terezie: *(zasměně)* Ano, to by bylo krásné.

Pavlína: Ale Terezko, mě potká něco mnohem krásnějšího. Chci být snoubenkou Krále všech králů. Chci odejít za ženichem svého srdce, chci odejít na Karmel.

Terezka: *(s nadějí v hlase)* Nemohla bys tam odejít později, až budu velká?

Pavlína: Terezko, jak ti to mám říct? Víím, že jednáš správně. Chci být karmelitkou.

Terezka: Opravdu si to už nerozmyslíš?

Pavlína: Nerozmyslím, Terezko. Víím, že budu na Karmelu šťastná. A – *(zamysleně)* – možná se loučíme jen na krátko.

Terezka: Jak to myslíš?

Pavlína: Až budeš starší, třeba také odejdeš na Karmel. Pak tam budeme zase spolu.

Vypravěč: V té chvíli poprvé uslyšela Terezka víc, než jen Pavlínin hlas. V hloubce duše se jí zachvěl blažený tón. Už jí nebolí, že Pavlína odejde. Tereze je jasné, že i ona jednoho dne odejde za Pavlínou. Když následující neděli šla s Pavlínou na Karmel, byla rozhodnuta. Chce mluvit sama s matkou převorkou.

(Pavlína s Terezkou sedí, když přichází matka převorka.)

Matka převorka: Pochválen buď Ježíš Kristus!

Pavlína s Terezkou: Až na věky věků.

Pavlína: Matko převorko, dovolila jsem si vzít dnes s sebou svoji sestru, abyste jí požehnala.

Matka převorka: Ráda! *(Obrací se k Tereze)* Ty jsi Tereza Martinová?

Terezka: Ano, matko převorko. Musím vám něco říci. Chci být sestřičkou ve vašem klášteři! Smím sem vstoupit současně s Pavlínou?

Matka převorka: A kolikpak je ti let?

Terezka: Devět! Ale myslím úplně doopravdy, že u vás chci zůstat s Pavlínou!

Matka převorka: Devítileté čekatelky se nikde v klášteře nepřijímají, ani na Karmelu ne. To nejde. Nejmladší mohou být šestnáctileté.

Vypravěč: Tereze bylo, jako by spadla z nebe do ledové sprchy. *(vysahuje kapesník a pláče)*

Matka převorka: Neplač, malička. Dočkáš se. Sedm let uteče jako voda. A pak ti vybereme pěkné jméno, ano?

Terezka si rychle otřela slzy. S nadějí hledí na převorku.

Matka převorka: Naše reformátorka řádu se již doma jmenovala Terezií. V klášteře jí přidali jenom přijmení Ježíškova. Až ty k nám vstoupíš, Terezko, budeš se jmenovat Terezií Ježíškova, protože jsi taková něžná. Chceš?

Terezka: Ó ano, to bych chtěla. Právě takové jméno bych si přála mít.

Převorka: Nu, uvidíme. Zatím ti Bůh zchnej! *(dělá Tereze na čelo kříž)*

Vypravěč: Tereza Martinová dokázala, co si umínila. Její cíl nebyl malý. Chtěla dosáhnout dokonalosti svatých. V patnácti byla předčasně přijata na Karmel a stala se členkou řádu bosých karmelitek, sestrou Terezií Ježíškovou. V přísném klášteře nebyl život nijak lehký.

Terezie přemáhala všechny problémy láskou a úsměvem. Malovala. Psala básně, pomáhala misím. Stala se patronkou papežského misijního díla dětí. Zemřela ve 24 letech na tuberkulózu. 12 dětí z České republiky mělo možnost se při příležitosti 160. Výročí založení papežského misijního díla dětí projít místy, která byla Tereze tak drahá.